

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2009. évi március hó 16. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság a kábítószerrel visszaélés büntette miatt **a vádlottás 3 társa** ellen indult büntetőügyben a Tolna Megyei Bíróság B.65/2008/53. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a bűnjelként lefoglalt és a Magyar Államkincstári Igazgatóságán letétbe helyezett 500 (ötszáz) euró 28.620 (huszonnyolcezer-hatszázhusz) forintot meghaladó részének lefoglalását megszünteti és kiadni rendeli III.rendű vádlottnak; azzal, hogy azt az általa fizetendő bűnügyi költség biztosítására egyúttal visszatartja;
- a Tolna Megyei Rendőr-főkapitányság letéti számlájára befizetett 251.380 (kettőszázötvenegyezer-háromszáznyolcvan) forint visszatartására vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi;
- az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnjelekkel kapcsolatos részét ezt meghaladóan hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatására hívja fel;
- I.rendű, II.rendű, III.rendű és IV.rendű vádlottak által egyetemlegesen megfizetendő bűnügyi költség összege helyesen 1.990.027 (egymillió-kilencszázkilencvenezer-huszonhét) forint, míg a III.rendű vádlotthelyesen további 101.982 (egyszázegyezer-kilencszáznyolcvankettő) forint bűnügyi költség megfizetésére köteles.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottak bűnösségét társtettesként elkövetett, a Btk.282/A.§ (1) bekezdésének III.

fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő visszaélés kábítószerrel büntette kísérletében-, illetve III.rendű vádlottbűnösségét ezen túlmenően a Btk.282.§ (1) bekezdésének III. fordulatában meghatározott visszaélés kábítószerrel vétségében tekinti megállapítottnak.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába valamennyi vádlott vonatkozásában beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi a II.rendű vádlottat, hogy fizesse meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 12.600 (tizenkettőezer-hatszáz) forint bünyügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a tényállás I. pontjában írt cselekmény elkövetési magatartásának forgalomba hozatalként történő értékelése miatt, kereskedéskénti minősítés és - valamennyi vádlott vonatkozásában - hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett, míg I.rendű vádlottés védője, III.rendű vádlottés védője, továbbá IV.rendű vádlottenyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, illetve a tárgyaláson jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal tartotta fenn, mégis azzal, hogy a bűnjelekre vonatkozó rendelkezések módosítását is indítványozta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot - a Be.348.§ (1) bekezdése alapján - az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - a Be.351.§ (2) bekezdés b) pontjának II. fordulatában és c) pontjában írtak szerint - megalapozatlannak találta: az a korábbi büntetésekre vonatkozó adatok, a lefoglalt kábítószeres és pszichotróp anyagok mennyisége, valamint tiszta hatóanyag-tartalma, a II. pontban írt cselekmény elkövetési magatartása tekintetében hiányos, illetve több helyen, nyilvánvaló elírási hibákra visszavezethetően, iratellenes megállapításokat is tartalmaz. Ezen túlmenően eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés okirati bizonyítékait - figyelmen kívül hagyva a Be.206/A.§ (7) bekezdésében írtakat - a megyei bíróság elnökének az igazolása nélkül használta fel. Ezért a másodfokú bíróság - a Be.353.§ (1) bekezdése alapján - bizonyítást rendelt el és beszerezte, majd felolvasta a Tolna Megyei Bíróság elnökének a jelen ügyben alkalmazott titkos információgyűjtés engedélyezésére vonatkozó igazolását.

A tényállást a másodfokú bíróság az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján - tekintettel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- I.rendű vádlottat a Szekszárdi Városi Bíróság a 2008. évi április hó 15. napján jogerőre emelkedett 36.B.35/2008/7. számú ítéletével - a jelen ügygel összefüggésben elkövetett - hivatalos személy elleni erőszak bűntette, közúti veszélyeztetés bűntette és testi sértés vétsége miatt 1 év 8 hó - végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte (*11. sorszám alatti erkölcsi bizonyítvány*).
- IV.rendű vádlottvonatkozásában a Veszprémi Városi Bíróság 13.Fk.1101/2003/15. számú ítélete helyesen a 2004. évi február hó 17. napján emelkedett jogerőre (*14. sorszám alatti erkölcsi bizonyítvány*).
- I.rendű és II.rendű vádlottak élettársi kapcsolata véglegesen 2007. szeptemberében szakadt meg (*49. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal*).
- A 2007. évi november hó 20. napján lebonyolított első beszélgetés kezdeményezése helyesen 16 óra 8 perckor történt meg, míg az 5. oldal 4. bekezdésének első sorában írt hívásra 18 óra 24 perckor került sor (*nyomozati iratok II/851. és 885. oldal*).
- A nyomozó hatóság az I.rendű vádlottszemélygépkocsijában, illetve a menekülési útvonal környezetében összesen 684 darab MDMA-tablettát talált, melyből 678 darab korona-, míg 6 darab „jin-jang” lenyomatot viselt.

E készítmények együttes tiszta hatóanyag-tartalma 44,794 gramm volt, amely a jelentős mennyiség alsó határának 223,97%-a (*nyomozati iratok I/647-649. oldal*).

- II.rendű vádlottaz általa bérelt szobában a 18,15 gramm össztömegű amfetaminport és a helyesen 3,29 gramm súlyú növényi ágvégződéseket egy műanyag tasakban és 12 darab alufólia-csomagban tartotta.

Az 50 darab fehér-barna foltos, „jin-jang” lenyomatú tabletta 2,15 gramm MDMA-bázist tartalmazott, míg az amfetaminpor tiszta hatóanyag-tartalma 0,1226 gramm, a növényi ágvégződésekben lévő delta-9-THC mennyisége pedig 0,0007 gramm volt.

Ezek együttesen meghaladták a csekély mennyiség felső határát, azonban a jelentős mennyiség alsó határát nem érték el, ez utóbbi 11,976%-át tették ki (*nyomozati iratok I/655-661. oldal*).

- III.rendű vádlottaz őrizetbe vételét megelőzően - közelebbről meg nem állapítható időpontban - MDMA-bázist tartalmazó tablettát szerzett meg, majd

fogyasztott el. Ennek a tiszta hatóanyag-tartalma a csekély mennyiséget nem haladta meg.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlottak védekezésével szembenálló részében is a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

A Tolna Megyei Bíróság elnökének igazolásából megállapíthatóan IV.rendű vádlottal szemben kábítószerrel visszaélés büntettének megalapozott gyanúja miatt titkos információgyűjtésre került sor, oly módon, hogy a 06/30-.....kapcsolási számú távbeszélő készüléken forgalmazott közléseket az engedély időbeli keretein belül - a 2007. évi november hó 9. napjának 17 órája és a 2008. évi február hó 7. napjának 17 órája között - technikai eszközzel rögzítették. Nem volt tehát eljárásjogi akadálya a tettenérést megelőzően folytatott telefonbeszélgetések értékelésének, az elhangzottakat - a Be.206/A.§ (3) bekezdése alapján - valamennyi elkövető tekintetében fel lehetett használni.

A tényállás további kiegészítésére ugyanakkor a másodfokú bíróság nem látott törvényes lehetőséget.

A Be.2.§ (3) bekezdése szerint a bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak *olyan cselekmény miatt, amelyet a vád tartalmaz*. Márpedig a Tolna Megyei Főügyészség M.I.B.1646/2007/90-I. számú vádiratának I. pontja a természetes egységet alkotó cselekmények körét mindössze két elkülöníthető tevékenységben határozta meg; így abban, hogy a 2007. november 21-ei, rendőri intézkedéssel és őrizetbe vétellel végződő találkozó előtt a vádlottak már lebonyolítottak egy hasonló módon megszervezett üzletet. Legkésőbb október végéig; ez alkalommal is olyképpen, hogy az ismeretlen mennyiségű kábítószer IV.rendű vádlottközvetítői szerepvállalása folytán jutott el III.rendű vádlottól a további értékesítésre hajlandóságot mutató I.rendű és II.rendű vádlottakhoz.

A tárgyaláson jelen lévő ügyész kizárólag a fentebb körülírt tények más jogi minősítésére tett indítványt, hangsúlyozottan úgy, hogy a vád ténybeli alapját érintetlenül hagyta. Így további rész-cselekmény(ek)nek a büntetőjogi felelősség körébe történő bevonása - mivel a vádban megfogalmazott történeti események köre nem bővült - a már hivatkozott eljárásjogi alapelv sérelmével járt volna.

A vád tárgyává tett rész-cselekményekkel összefüggésbe hozható bizonyítékokat az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta és megvizsgálta. Helytállóan utalt I.rendű és II.rendű vádlottak ellentmondásos, nyilvánvalóan életszerűtlen előadásainak tartalmi hiteltelenségére, s ezen keresztül arra, hogy a fentebb már érintett titkos információgyűjtés engedélyezése előtti időszakra vonatkozóan

megnyugtató, egymást kölcsönösen erősítő bizonyítékok nem álltak rendelkezésre. Olyanok semmiképp, amelyek IV.rendű vádlottnyomozás során jegyzőkönyvbe foglalt vallomásának valamennyi részletét alátámasztották volna.

Ezért nem kifogásolható, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottak terhére kizárólag a rendőri intézkedés folytán megghiúsult üzletkötést állapította meg; azt a részcselekményt, amelynek sikeres kivitelezése esetén 700 darab MDMA-bázist tartalmazó készítmény került volna forgalomba. Ezt több bizonyíték is igazolta, mindenekelőtt a rögzített telefonbeszélgetések tartalma, valamint a helyszíni szemle során feltárt adatok.

Az egymást követően forgalmazott, helyenként titkosságra törekvő, konspiratív jellegű egyeztetések nyelvtani elemzése egyértelművé tette e beszélgetések tartalmát és célját; azt tehát, hogy IV.rendű vádlottközvetítésével, I.rendű vádlott - 280.000 forintban kialakított vételár ellenében - III.rendű vádlottól büntetőjogilag tilalmazott kábítószerrel rendelt meg. Nyilvánvalóan azzal, hogy a hétköznapi nevén extasy-tablettaként ismert készítményeket a II.rendű vádlottal együtt mások számára elérhetővé, megvásárolhatóvá tegyék.

Ez utóbbi körülményt kellően alátámasztotta az a tény, hogy a nyomozó hatóság a II.rendű vádlotttartózkodási helyén további kábító-, illetve pszichotróp hatású anyagokat, digitális mérlegeket, valamint adagolóshoz használatos, fehér színű porral szennyezett kanalat és egy tekercs alufóliát foglalt le. Olyan kézzel vezetett feljegyzés mellett, amely ismeretlen személyek tartozásait, fizetési kötelezettségeit tartotta nyilván.

Ugyanakkor a szóban forgó panzió lakószobájában lefoglalt készítmények tiszta hatóanyag-tartalmának a rögzítése elmaradt, míg más esetben a megállapított adatok helyesbítését a Be.4.§ (2) bekezdésében írtak tették szükségessé. A folyadék-kromatográfiás vizsgálati eljárás mérési eredményének a pontossága ugyanis hozzávetőleges, melyet az eljáró szakértők minden esetben a középérték megengedett alsó- és felső határának a megjelölésével tesznek hangsúlyosabbá. Ez egyben azt is jelenti, hogy kétséget kizáró bizonyossággal csak ez előbbi, az elkövető szempontjából legkedvezőbb érték vehető figyelembe.

A tényállás II. pontja mindössze az MDMA-bázisú tabletták elfogyasztására és a toxikológiai szakvélemény ténymegállapítására utalt, anélkül azonban, hogy a büntetőjogi felelősségre vonás alapjául szolgáló elkövetési magatartást körülírta volna. Mindezeket a másodfokú bíróság pótolta, illetve kiegészítette és helyesbítette a vádlottak személyi körülményeivel összefüggésbe hozható hiányosságokat és pontatlanságokat.

Ezzel az elsőfokú bíróság tényállása megalapozottá vált, az tehát - a Be.352.§ (2) bekezdésében írtak szerint - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlottak büntetőjogi felelősségére.

A cselekmények minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az irányadó tényállás I. pontjának rövid lényege egyetlen megállapodásban foglalható össze, így abban, hogy I.rendű és II.rendű vádlottak - többszöri telefonbeszélgetés és egyeztetés után - jelentős mennyiségű kábítószer további értékesítés céljából történő átvételére vállalkoztak. Végző soron IV.rendű vádlottközvetítésével, olyképpen, hogy a megrendelt készítményeket III.rendű vádlottbocsátotta a szóban forgó személyek rendelkezésére.

E találkozó egyes mozzanatainak, illetve a rendőri intézkedés lefolyásának a bemutatásán túl semmi sem utalt arra, hogy a tettenéréssel érintett cselekmény egy rendszeresen ismétlődő értékesítési tevékenység része lenne. Éppen ellenkezőleg, a tényállásból annak alkalmi jellege következett, illetve az, hogy korábban hasonló megállapodásokra, eredményes üzletkötésekre még nem került sor.

További sajátossága volt az ügynek az a körülmény, hogy a II.rendű vádlott tartózkodási helyén lefoglalt növényi törmelékek, vegyületek és használati eszközök tekintetében nem volt lehetséges a cselekmény minden részletre kiterjedő felderítése. Különösen abban az értelemben, hogy a korábbi, a hatósági ellenőrzést megelőző eseményeket fel lehetett volna tárni. Ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a kábítószerrel visszaélés szóba jöhető elkövetési magatartásai közül a forgalomba hozatal kísérletét állapította meg.

Következésképpen az ezt sérelmező fellebbezés nem volt megalapozott.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket befolyásoló tényezők számba vétele némileg pontatlanul történt meg. Az I.rendű vádlott visszaesőnek nem tekinthető bűnismétlő, míg a II.rendű vádlotttekintetében azt kellett a terhére értékelni, hogy egy alkalommal már állt bíróság előtt, amikor intézkedésként próbára bocsátották.

A IV.rendű vádlottpedig a visszaeséshez szükséges mértéken túl is volt büntetve.

A bűncselekmény tárgyi súlyának meghatározásakor nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt, hogy a tényállás I. pontjában - valamennyi vádlottal kapcsolatosan - szereplő kábítószer tiszta hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határának a kétszeresét is meghaladta: a lefoglalt tabletták 44,794 gramm MDMA-bázist tartalmaztak.

Ez utóbbi körülményre is tekintettel a büntetési tétel alsó határához közelítő főbüntetések semmiképpen nem tekinthetőek eltúlzottan szigorúnak, azok tartama inkább enyhe. Lényeges súlyosbításuk azonban nem indokolt.

Nem értett tehát egyet a másodfokú bíróság a szabadságvesztések tartamának a megváltoztatására irányuló jogorvoslati kérelmekkel sem; az alkalmazott fő- és mellékbüntetések feltétlenül szükségesek a Btk.37.§-ban megfogalmazott célok eléréséhez.

Az elsőfokú bíróság további rendelkezései ugyanakkor több vonatkozásban is kifogásolhatóak.

Mindenekelőtt az, hogy vagyonekbobzás végrehajtásával összefüggésben félreérthetően fogalmazott. A III.rendű vádlotta bűncselekmény elkövetése révén 280.000 forintra tett szert, erre a Btk.77/B.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében vagyonekbobzást kell elrendelni. Érvényes ez a Tolna Megyei Rendőr-főkapitányság letéti számlájára befizetett 251.380 forintra, valamint a Magyar Államkincstári Igazgatóságán kezelt 500 eurónak a 28.620 forintot képviselő részére. A fennmaradó összeget - a Be.155.§ (1) bekezdése szerinti lefoglalás megszüntetése után, a Be.155.§ (2) bekezdése értelmében - e vádlottnak kell kiadni, mégis azzal, hogy azt a Be.157.§ (1) bekezdése alapján a vele szemben megállapított bűnügyi költség biztosítására vissza kell tartani.

Tévesek a bűnjeleket érintő rendelkezések, azok indokolásával az elsőfokú bíróság teljes egészében adós maradt. Nyilvánvalóan nem értéktelenek a lefoglalt műszaki berendezések: a 17., 18., 22., 25. és 33. sorszám alatti mobiltelefonok és a 24. sorszám alatt nyilvántartott digitális fényképezőgép, így a felsoroltakat nem lehet megsemmisíteni. Ahogyan a 49. sorszámmal jelzett kockás papírt sem, ez utóbbit pedig azért, mert e feljegyzés - okirati bizonyítékként - az iratok mellékleteként kezelendő.

A Cs. R. S....., Cs..... utca 14. szám alatti lakos nevére szóló lakcímkártyát (31. sorszám) - figyelemmel a 146/1993. (X. 26.) Korm. rendelet 19.§ (4) bekezdésére - bevonás céljából az illetékes jegyzőnek kell megküldeni.

Elmaradt továbbá a bűnjelek pontos megjelölése is. A bírósági határozatokkal szemben támasztott közérthetőség követelményének a nyilvántartási számok pusztá megemlítése nem felel meg: az elkobozni, kiadni, illetve megsemmisíteni rendelt ingóságokat mindenkor e tárgyak megnevezésével kell a rendelkező részben feltüntetni.

A tulajdonjog azonosítására alkalmas adatok hiányában, a vádlottak nyilatkozatai nélkül a fenti rendelkezések maradéktalanul nem orvosolhatóak.

Számítási hibára visszavezethetően pontatlannak bizonyult az egyetemlegesen fizetendő bűnügyi költség összege, valamint az, amelynek megfizetésére egyedül a III.rendű vádlottköteles. Ez előbbi helyesen 1.990.027 forint, míg az utóbbi 101.982 forint.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a vagyonelkobzás végrehajtására és a bünygyi költség összegére vonatkozó részét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a bűnjelekre vonatkozó határozati rendelkezéseket - a Be.373.§ (1) bekezdés III/a) pontja alapján - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot e tekintetben a Be.571.§-a szerinti különleges eljárás lefolytatására utasította.

A Be.258.§ (2) bekezdés d) pontja értelmében a határozat rendelkező részében fel kell tüntetni a bűncselekmény pontos minősítését is. Ezért a további rendelkezéseket a másodfokú bíróság a Be.371.§ (1) bekezdésében írtak szerint azzal hagyta helyben, hogy I.rendű, II.rendű, III.rendű és IV.rendű vádlottak bűnösségét - a tényállás I. pontjához kapcsolódóan - társtettesként elkövetett, a Btk.282/A.§ (1) bekezdésének III. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő visszaélés kábítószerrel büntette kísérletében-, illetve a III.rendű vádlottbűnösségét - a tényállás II. pontjához kapcsolódóan - a Btk.282.§ (1) bekezdésének III. fordulatában meghatározott visszaélés kábítószerrel vétségében tekinti megállapítottnak.

Az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámítása a Btk.99.§ (1) bekezdésén alapul.

A II.rendű vádlotta Be.381.§ (1) bekezdése folytán - figyelemmel a Be.338.§ (1) bekezdésére - köteles a másodfokú eljárásban felmerült bünygyi költség megfizetésére.

P é c s, 2009. március 16.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Tolna Megyei Bíróság B.65/2008/53. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.201/2008/40. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal, a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés kivételével - a 2009. évi március hó 16. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke